"நீ சொஸ்தமாக வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா?" [5:1–18]

ஒரு அமெரிக்கரிடத்தில் "பெதஸ்தா" என்ற பெயரைக் குறிப்பிடுங்கள், அவர் அநேகமாக, பெதஸ்தா கடற்படை மருத்துவமனை மற்றும் தேசீய உடல் நல மையத்தைப் பற்றி நினைப்பார். ஒரு காலத்தில் ஒரு சிறிய மேரிலாண்ட் நகரமாய் இருந்த அந்தப் பெயரானது, தனது பெயரினாலேயே பிற்பாடு உலகப் புகழ் பெற்ற மருத்துவ மையமாக ஆனது உற்சாகமிக்கதாகும்! அமெரிக்காவின் முன்னாள் அதிபரான ஃபிராங்க்ளீன் D. ரூஸ்வெல்ட் அவர்கள் தமது நம்பிக்கைக்குரிய ஆலோசகரான ஹாரி ஹாப்கின்ஸுடன் ஒரு நாள் அந்த நகரின் வழியே பயணம் சென்ற பொழுது, ஹாப்கின்ஸ் அந்நகரின் வினோதமான பெயரையும் அந்தப் பெயரின் பின்னணியையும் குறிப்பிட்டார். அதைக் கேட்ட அதிபர் ரூஸ்வெல்ட், புதிய தேசீய உடல் நல நிறுவனம் அமைய அதுவே தகுதியான இடம் என்று முடிவு செய்தார்.[1] பெதஸ்தா என்பது குணப்படுத்தும் ஒரு இடத்திற்கான தகுதியான பெயராகக் காணப்படுகின்றது.

குணப்படுத்துதல் (5:1-8)

எருசலேமின் ஆட்டு வாசல் அருகே "இரக்கத்தின் இல்லம்" என்று அர்த்தப்படும் "பெதஸ்தா"[2] என்ற பெயரினால் அறியப்பட்ட ஒரு குளம் இருந்தது. அது குணப்படுத்தும் ஒரு இடம் என்று அறியப்பட்டது, எனவே அந்தக் குளத்தைச் சுற்றியிருந்த ஐந்து மண்டபங்களில் "நோயாளிகள், பார்வையற்றவர்கள், நடக்க முடியாதவர்கள் மற்றும் வாடிப் போன உறுப்புடையவர்கள்" தங்கியிருந்தனர். எருசலேம் நகரின் வேதனை மற்றும் துன்பம் ஆகியவற்றில் மிக அதிகமானவை அந்த இடத்தில் ஒன்று கூடியிருந்ததால், அது நிச்சயமாகவே பரிதாபத்திற்குரிய ஒரு காட்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும். தங்கள் குடும்பத்தாரால் கைவிடப்பட்டதால் அநேகர் அங்கிருந்தார்கள். உலகில் இன்றைய நாட்களிலும் கூட சில இடங்களில், குடும்ப உறுப்பினர் ஒருவர் தம் உடல்நலத்தை இழந்து "தனது

பாரத்தைச் சுமக்க" முடியாதிருக்கையில், அவர் அருகில் உள்ள நகருக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு ஒரு பிச்சைக்காரராக வாழும்படி விட்டு விடப்படுகின்றார். முதல் நூற்றாண்டு எருசலேமில் இப்படிப்பட்ட நடைமுறையானது சாதாரணமானதாக இருந்தது.

பெதஸ்தா குளத்தினருகில் நம்பிக்கைக் கீற்று ஒன்றைக் கண்டதாலும் துன்புற்றவர்கள் அங்கு கூடியிருந்தனர். அவர்கள் தங்களைக் குணப்படுத்திக் கொள்ள மற்ற முறைகள் எல்லாவற்றையும் முயற்சி செய்து பார்த்தனர், அவை யாவும் தோல்வியடைந்திருந்தன. இருப்பினும் அவர்கள், இந்தக் குளத்தில் குணமடைதல்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தனர், எனவே அதன் அற்புத வல்லமைகளை முயற்சித்துப் பார்க்க அவர்கள் ஏங்கினர். இந்தக் காலத்தில் மருத்துவ ரீதியாகக் குணப்படுத்த முடியாத வியாதிகளுக்குப் பாரம்பரியமற்ற சிகிச்சைகள் பற்றி அமெரிக்க மருத்துவ வட்டாரங்களில் மாபெரும் விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. நம்மில் பெரும்பாலோர் - அப்படிப்பட்ட சிகிச்சை முறைகள் பற்றி நமது கருத்து எதுவாயிருப் பினும் - நாம் இறந்து கொண்டிருந்தால், நம்மைக் குணப்படுத்த மிகவும் சிறிதளவே சாத்தியக் கூறுள்ள ஏதொன்றும் நமக்குமுன் வைக்கப் பட்டாலும்கூட அதையும் முயற்சி செய்து பார்க்கவே அநேகமாய் விரும்புவோம். பெதஸ்தா குளத்தினருகில் கைவிடப்பட்டிருந்த ஆத்துமாக்களின் இருதயங்களிலும் இவ்விதமான கலக்கங்கள்தான் இருந்தன.

ஒரு யூதப் பண்டிகையின் போது, எருசலேம் நகரானது பார்வையாளர் களில் நிறைந்து, உணர்வெழுச்சிகளினால் கொப்பளித்துக் கொண்டிருக்க, இயேசு பெதஸ்தா குளத்தருகே நடந்து சென்று, முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளாக வாத நோய் கொண்டு அவ்விடத்தில் கிடந்த ஒருவரைக் கண்டார் (5:5). கடந்த ஆண்டில் நான் இந்த வசனப் பகுதி முழுவதையும் வாசித்த பொழுது, இந்த மனிதரின் துன்பத்தின் கால அளவு பற்றிய சிறு விபரமானது முன் எப்போதும் இல்லாத வகையில் என்னைத் தாக்கியது. மே மாதத்தில் எனக்கு முப்பத்தி எட்டு வயது தொடங்கியது. இந்த மனிதர், நான் உயிரோடு இருந்துள்ள காலம் அளவுக்கு வியாதியாய் கிடந்துள்ளார்! அந்த முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் காலமும் அவருக்கு எப்படியிருந்திருக்கும் என்று நான் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கக் கூட முடியவில்லை.

குளத்தினருகில் இந்த மனிதரைக் கண்டு, இவரது வரலாற்றை அறிந்த இயேசு, இவரிடத்தில் மிகவும் விநோதமான கேள்வியொன்றைக் கேட்டார்: "சொஸ்தமாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா?" (5:6). அவர் ஏன் இதைக் கேட்டார்? நோயுற்ற நபர் ஒவ்வொருவரும் நலமடைய வேண்டும் என்று விரும்புகின்றார் என்பது முன்பே உள்ள முடிவு அல்லவா? நடக்க முடியாத ஒரு நபரிடத்தில் அவர் நடக்க விரும்புகின்றாரா என்று கேட்பது உணர்வற்ற நிலையின் உச்சகட்டமாகவும் அவமானகரமானதாகவும் இருப்பதில்லையா?

மேலும் இதைப் பற்றிச் சிந்திக்கையில், இது உண்மையிலேயே ஒரு நல்ல கேள்வியாக - ஒருவேளை இயேசு கேட்டிருக்கக்கூடிய மிக முக்கியமான கேள்வியாக இருந்தது என்பதை நாம் காண முடிகின்றது.

ஒவ்வொருவருமே குணமடைய விரும்புவதில்லை என்பதால் இது முக்கியமான கேள்வியாயிருந்தது. நமது வாழ்வில் சில விஷயங்கள் மாறுகின்ற பொழுது, அது பொதுவாக நமது உலகம் முழுவதிலும் அலையாய்ப் பரவி மற்ற ஒவ்வொன்றையும் மாற்றுகின்றது. அந்த நடக்க முடியாத மனிதர் அம்மாற்றங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விருப்பமாய் இருந்தாரா? அவர் தமக்குத் தாமே பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதை விரும்பினாரா? அவர் முறையான வேலை ஒன்றைப் பெறுவதற்கும் ஒவ்வொரு நாளும் வேலை செய்ய செல்வதற்கும் விரும்பினாரா? அவர் பாதிக்கப்பட்டவர் என்ற தமது அடையாளத்தை இழந்த நிலையில் பிழைத்திருக்க முடியுமா? நாம் உடல் ரீதியாக, உணர்வு ரீதியாக அல்லது ஆவிக்குரிய வகையில் எவ்வித துன்பத்தினால் துயருற்றாலும், இயேசுவின் கேள்வியான, "நீங்கள் சொஸ்தமாக வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களா?" என்பது உண்மையிலேயே மிகவும் நல்ல கேள்வியாகவே உள்ளது.

தண்ணீர் கலக்கப்பட்டு, குணமாகுதல் சாத்தியமாகும் பொழுது, இன்னொரு துன்புறுபவர் தண்ணீருக்குள் அடியெடுத்து வைக்கும் முன் தாம் குளத்தை அடைய முடியாமல் இன்னமும் துன்புறுவதாகக் கூறியதே இயேசுவுக்கு அந்த மனிதரின் பதிலாயிருந்தது (5:7). பிறகு இயேசு அந்த மனிதருக்கு, "எழுந்திரு, உன் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நட" (5:8) என்று அறிவுறுத்தினார். அந்த மனிதர் தாமும் தம்மை அறிந்திருந்தவர்களும் திகைப்படையும்படியாக இயேசு கூறியதை அப்படியே செய்தார்: அவர் நடக்கத் தொடங்கினார்! இந்த சுவிசேஷத்தில் விசுவாசத்தின் மீது யோவானின் வலியுறுத்தலின் காரணமாக, இந்த மனிதரின் விசுவாசம் பற்றி ஒன்றும் கூறப்படவில்லை என்பது கவனிக்கத் தக்கதாக உள்ளது. உண்மையில், அந்த மனிதர் தனக்கு என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்பது பற்றியும், தனது அற்புத குணமடைதலால் உண்டான முரண்பாடு பற்றியும் குழப்பமுற்றவராகவே காணப்பட்டார்.

விவாதம் (5:9-15)

நீங்கள் முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளாக நடக்க முடியாமல் இருந்து, நீங்கள் குணமாக்கப்பட்ட நாளில் உங்கள் படுக்கையைத் தூக்கிச் சென்றதற்காக மக்கள் உங்களைக் குறை கூறத் தொடங்கியதை உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமா? குளத்தினருகே இருந்த மனிதருக்கு மிகச் சரியாக இதே விஷயம் தான் நடந்தது. யூதத் தலைவர்கள் அவர் இதைச் செய்தமைக்காக அவரைக் கடிந்து கொண்டனர், ஏனென்றால் அது ஓய்வுநாளை மீறுதல் என்ற நினைவே அவர்களின் சிந்தைகளில் இருந்தது (5:10). முன்பு நடக்க இயலாத மனிதராய் இருந்தவர் அதற்கு மாபெரும் பதில் ஒன்றைக் கொண்டிருந்தார்: தன்னைக் குணமாக்கியவர் தனது படுக்கையை எடுத்துக் கொண்டு நடக்கும்படி கூறினார், தன்னைக் குணமாக்கிய மனிதர் ஒருவரின் விருப்பங்களை யார் மறுக்க முடியும்?

யூதத் தலைவர்கள் ஆழமாகப் புண்பட்டனர், ஏனென்றால் ஓய்வு நாளானது இரு வகைகளில் முறிக்கப்பட்டது என்று அவர்கள் நினைத்தனர்.

ஓய்வுநாளில் அம்மனிதர் படுக்கையை எடுத்துக் கொண்டு நடந்த காட்சியினால் அவர்கள் முதலாவது புண்பட்டனர்; மற்றும் இயேசு அம்மனிதரை ஓய்வுநாளில் குணப்படுத்தியிருந்தார் என்று அறிந்ததால் அவர்கள் புண்பட்டனர். முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வியாதிக்குப் பிறகு அம்மனிதர் விடுதலையாகியிருந்ததால் அவர்கள் மெய்சிலிர்த்திருந்ததாய்க் காணப்பட்டது! இருப்பினும் ஓய்வுநாளை மீறுதல் என்பது அந்த மனிதராலும், அவரைக் குணப்படுத்தியவர் யாராயிருப்பினும் அவராலும் செய்யப்பட்டது என்பதை மட்டுமே நினைக்குமளவுக்கு அவர்கள் பாரம்பரியத்தில் ஊறிப் போய் இருந்தனர்.

ரபீக்களின் பாரம்பரியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஓய்வுநாள் என்பது இயேசுவின் மிகப் பிரியமான பரிசோதனை விஷயமாய் இருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டில் ஓய்வுநாள் பிரமாணம் என்பது நேராகக் கூறப்பட்டதாகவும் மற்றும் எளிமையானதாகவும் இருந்தது; ஏழாம் நாளில் எந்த வேலையும் செய்யப்படலாகாது.[3] இயேசுவின் நாட்களில், ஓய்வுநாளில் என்ன செய்வதற்கு மற்றும் என்ன செய்யாமல் இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப் பட்டுள்ளது என்பது பற்றி ரபீக்கள் ஒரு மிகப் பெரும் பொருள் கொண்ட கலந்துரையாடலை உருவாக்கியிருந்தார்கள். முதல் நூற்றாண்டில் நடைமுறையில் இருந்த போதகங்களில் பலவற்றைப் பதிவு செய்திருந்த மிஷ்னா என்ற நூலானது ஓய்வுநாளுக்கென்று ஒரு முழுப் பகுதியையே அர்ப்பணித்திருந்தது. மொத்தத்தில், விதைத்தல், அரைத்தல், தூற்றுதல், சமைத்தல், நெய்தல், வேட்டையாடுதல், இருகடிதங்கள் எழுதுதல், தீ மூட்டுதல் மற்றும் சுத்தியலால் அடித்தல் போன்றவை உட்பட முப்பத்து ஒன்பது வகையான வேலைகள் ஓய்வுநாளில் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன.[4]

ஓய்வுநாளைப் பற்றிய பிரமாணமானது முற்றிலும் கட்டுப்பாட்டிற்கு வெளியே உள்ளதாகி, ஒருக்காலும் நோக்கங்கொண்டிராத ஒன்றாக அது ஆகியிருந்தது என்பது தெளிவு. இன்னொரு வேளையில் இயேசு தம்முடைய எதிர்ப்பாளர்களிடம், ''மனுஷன் ஓய்வுநாளுக்காக உண்டாக்கப்படவில்லை, ஓய்வுநாள் மனுஷனுக்காக உண்டாக்கப்பட்டது; ஆகையால் மனுஷகுமாரன் ஓய்வுநாளுக்கும் ஆண்டவராயிருக்கிறார்'' (மாற். 2:27, 28) என்று நினைவூட்டினார். இவ்வசனப் பகுதி மறைமுகமாய் உணர்த்துகின்றபடி, ஓய்வுநாளைப் பற்றி இயேசுவுக்கும் யூதத் தலைவர்களுக்கும் நடுவில் எழுந்த சச்சரவுகள் இயேசுவின் உண்மை அடையாளத்தைப் பற்றி வெளிப்படுத்திய குணமாக்குதலுக்குச் செய்ததைக்காட்டிலும் ஓய்வுநாளை மீறுதல் என்பதற்குக் குறைவாகவே செய்ய வேண்டியதாய் இருந்தன.

விளைவு (5:16-18)

குளத்தின் அருகே இருந்த மனிதர் குணமாக்கப்பட்ட வேளையில், ''எழுந்து, உன் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நட'' என்று அவருக்குக் கூறியது யார் என்பதைப் பற்றிய கருத்து எதுவும் அவருக்குத் தரப்படா திருந்தது. அப்பொழுது இயேசு விழாக் கூட்டத்தில் விரைவாய்க் கலந்து

மறைந்து போயிருந்தார். இருப்பினும், இந்தச் சச்சரவைத் தொடர்ந்து, இயேசு அந்த மனிதரைத் தேவாலயத்தில் கண்டு, வாதநோயைக் காட்டிலும் அதிகக் கேடானதொன்றும் வராதபடிக்கு, இனிமேல் பாவம் செய்யாதிருக்கும்படி உணர்த்தினார் (5:14). இயேசுவுடனான இந்த இரண்டாம் சந்திப்புக்குப் பிறகு, அந்த மனிதர் யூதத்தலைவர்களிடம் சென்று, தன்னைக் குணமாக்கியவர் இயேசுவே என்று கூறினார்.

யூதத்தலைவர்களின் பதில்செயலானது அமைதியாகவோ பகுத்தறிவுள்ளதாகவே இருக்கவில்லை; அவர்கள் இப்புதிய தகவலைக் கருத்தில் கொள்ளாது, மற்றும் மேலும் அறிவதற்காகத் தங்கள் முடிவைத் தள்ளிப்போடாது இருந்தார்கள். அதற்குப் பதிலாக, யூதர்கள் இயேசு இவைகளை ஓய்வுநாளில் செய்தபடியால், ‘‘இயேசுவை அவர்கள் துன்புறுத்தினார்கள்’’ (5:16). பிறகு இயேசு அவரது எதிர்ப்பாளர்கள் இரகசியமாய்ச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது என்ன என்பதைத் தைரியமாய் விளக்கப்படுத்தினார். அவர், “என் பிதா இது வரைக்கும் கிரியை செய்து வருகிறார்; நானும் கிரியை செய்து வருகிறேன்” (5:17) என்று உரைத்தார். இது அவர்களின் மிக மோசமான சந்தேகங்களை உறுதிப்படுத்தியது. ஓய்வுநாளில் வேலை செய்தது என்பது உண்மையான பிரச்சனையல்ல; அது இயேசு யாராயிருந்தார் மற்றும் அவர் எங்கு தம் அதிகாரத்தைப் பெற்றார் என்பதே பிரச்சனையாய் இருந்தது. ஓய்வுநாளில் குணமாக்குதல் என்பது இயேசு ஓய்வுநாளைக் காட்டிலும் பெரியவராகயிருப்பதாய்ச் சுட்டிக் காட்டுவதாயிருந்தது. அந்தச் சாத்தியக் கூற்றினை ஆலோசித்துப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக, யூதத்தலைவர்கள் இயேசுவைக் கொலை செய்ய வகை தேடினார்கள் (5:18). தேவனை இயேசு தம்முடைய பிதா என்று கூறியதன் மூலம் இயேசு “தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்கியிருந்தார்” (5:18) என்று அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். அகுஸ்தீன் அவர்கள் உற்று நோக்கியபடி, ‘‘அவர்கள் அற்புதத்திலிருந்து வரும் ஒளியைக் காட்டிலும், ஓய்வு நாளிலிருந்து வரும் இருளை அதிகமாய் விரும்பினார்கள்.”

இம்முழு வசனப் பகுதியிலும் “அடையாளம்’’ என்ற முக்கியமான வார்த்தை காணப்படுவதில்லை. இந்த சுவிசேஷத்தில், “அடையாளங்கள்” என்பவை அவைகளுக்கப்பால் இயேசுவின் அற்புத வல்லமையினுடைய ஆதார மூலத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காக அவரால் நிகழ்த்தப்பட்ட அற்புதங்களாக உள்ளன. இந்த நிகழ்ச்சியில் ஒரு அற்புதமானது திட்டவட்டமாகவே நிகழ்த்தப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த மக்கள் அற்புதத்திற்கு அப்பால், அதன் மூல ஆதாரத்தைக் காண முடியாத அளவுக்குக் கடின இருதயம் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். இதன் விளைவாக, யோவான் இதனை ‘‘அடையாளம்’’ என்று ஒருக்காலும் குறிப்பிடாதிருந்தார்.

குளத்தினருகில் இருந்த மனிதரைக் குணப்படுத்திய நிகழ்ச்சியானது மனமாற்றமின்மையின் ஒரு நிகழ்ச்சி என்று பெயரிடப்பட முடியும். மனமாற்றமின்மையின் நிகழ்ச்சிகளை மறுபடியும் மறுபடியும் நாம் நடபடிகளில் காண்பது போலவே, இந்த மக்கள் சத்தியத்திற்கு எதிர் கொண்டிருந்தும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

இது, “அந்த ஒளி இருளிலே பிரகாசிக்கிறது; இருளானது அதைப் பற்றிக் கொள்ளவில்லை” (1:5) என்பதான விஷயமாக உள்ளது. இயேசுவில் விசுவாசம் கொள்ள யூதத்தலைவர்கள் மறுதலித்ததன் விளைவாக, யோவான் சுவிசேஷத்தில் இவ்விடத்தில் இயேசுவுக்கு அவர்களின் உக்கிரமான எதிர்ப்பு தொடங்கியது.

முடிவுரை

அதிகாரங்கள் 4 மற்றும் 5 ஆகியவற்றிற்கிடையேயான துரதிருஷ்ட வசமான ஒரு பிரிவானது 4:46-54ல் உள்ள அரண்மனை அதிகாரியின் வரலாற்றிற்கும் மற்றும் 5:1-18ல் காணப்படும் எருசலேமின் யூதத் தலைவர்கள் பற்றிய விபரங்களுக்கும் இடையில் உள்ள ஒரு தொடர்பை நாம் ஏற்படுத்தாமல் தடை செய்கின்றது. இவ்விரு சாராருமே ஒரு அற்புதத்திற்குச் சாட்சிகளாய் இருந்தார்கள். இவ்விரு சாராருமே தேவனு டைய வல்லமையானது யாரோ ஒருவரைக் குணமாக்கியதைக் கண்டனர். இவ்விரு சாராருமே இயேசுவின் அடையாளம் பற்றி கேள்விகளை தேடிப்பிடிக்கும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். அவர்களுடைய சூழ்நிலைகள் பல வகைகளில், ஒரே மாதிரியானதாக உள்ளன; இருப்பினும் அவர்களின் முடிவுகள் முற்றிலும் எதிரானவைகளாக இருந்தன. அதிகாரம் 4ல் “அடையாளம்” என்பது நோய்வாய்ப்பட்ட பையனின் தந்தைக்குள் விசுவாசத்தை உண்டாக்கியிருக்க, அதிகாரம் 5ன் அற்புதமானது யூதத்தலைவர்களின் இருதயங்களைக் கடினப்படுத்த மட்டுமே செய்தது.

இன்றைய நாட்களில் இவ்வரலாறு மீண்டும் கூறப்படுகின்ற பொழுது, கேட்கின்ற எல்லார் மத்தியிலும் இதே வகையான இரண்டு பதில்செயல்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இவ்வசனப் பகுதிகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள வைகளின் காரணமாகச் சிலர் ஆழமான விசுவாசத்தினுள் கடந்து செல்லுகையில், மற்றவர்கள் இதே வார்த்தைகளைக் கேட்டு தேவனிடத்திலிருந்து தூரமாய் விலகிச் செல்லுகின்றனர். மீண்டுமாக நாம், இந்த சுவிசேஷத்தை எழுதியதன் நோக்கக் கூற்றாக யோவான் உரைத்ததை நினைவு கொள்கின்றோம்:

> இந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும் இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்திய ஜீவனை அடையும் படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது (20:30, 31).

நீங்கள் கேட்கின்றீர்களா? நீங்கள் கவனிக்கின்றீர்களா? நீங்கள் நாடுகின்றீர்களா? உங்கள் இருதயம் திறந்திருக்கின்றதா? இன்று இந்த வசனமானது உங்களை எந்த வழியில் திருப்பியுள்ளது?

குறிப்புகள்
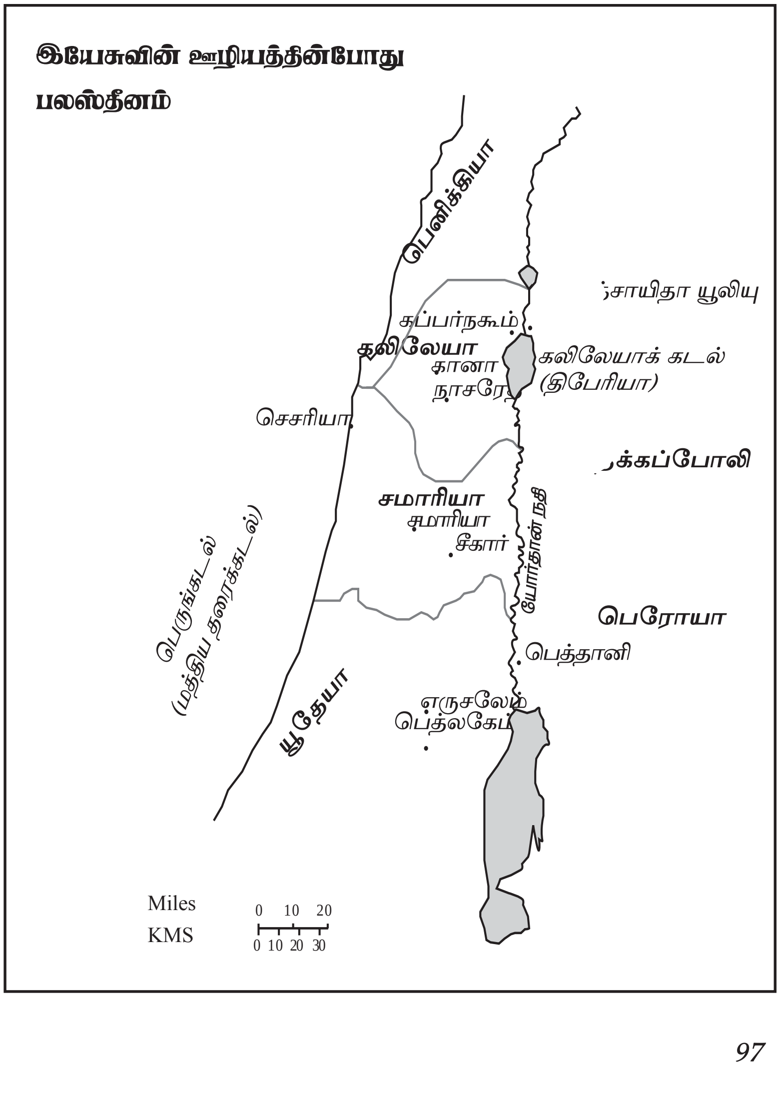
[1]Gerard Sloyan, *John*, Interpretation: A Bible Commentary for Teaching and Preaching (Atlanta, Ga.: John Knox Press, 1988), 78. [2]Also Bethzatha or Bethsaida. [3]*யாத். 20:8-11; உபா. 5:12-15.* [4]M. Shabb. 7:2.